

Sheila O'Flanagan

Naiset karkuteillä

**Yksi
suosikki-
kirjailijoistani!**
Marian Keyes

MINERVA

Naiset karkuteillä

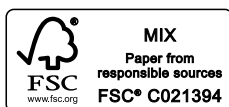
Sheila O'Flanagan

Naiset
karkuteillä

Englannin kielestä käänäntänyt

Päivi Paju

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Lainaus Ernest Hemingwayn teoksesta *Ja aurinko nousee* s. 18,
suomentanut Jouko Linturi. Suuri Suomalainen kirjakerho, Otava,
1981.

Englanninkielinen alkuperäisteos

Sheila O'Flanagan: *The Women Who Ran Away*

First published in Great Britain in 2020 by HEADLINE REVIEW

An imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP

© 2020 Sheila O'Flanagan

Suomenkielinen laitos

© Minerva Kustannus, 2022

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Suomennos Päivi Paju

Kansi ja ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-419-5

Painettu EU:ssa, Scandbook 2022

MATKA

LUKU 1

Grand Canal, Dublin, Irlanti: 53.3309° N, 6.2588° W

Vielä senkään jälkeen, kun Deira oli pannut matkalaukkunsa avoauton pikkuruiseen tavaratilaan, hän ei ollut varma, toteuttaisiko suunnitelmansa. Mikä oli järjetöntä, hän sanoi itselleen, koska tämä oli helppo osuus. Vaikeampi osuus oli ollut edellisenä iltana, kun hän oli kävellyt himmeästi valaistuun maanalaiseen parkkihalliin ja odottanut, että Audin lukko aukeaisi automaattisesti. Vaikka hän oli vakuuttanut itselleen, ettei kukaan huomaisi häntä, hän oli odottanut, että joku asukas ilmestyisi yhtäkkiä paikalle ja kysyisi, mitä hittoa hän oikein oli tekemässä. Ainoa hallissa ollut henkilö, päästä varpaisiin lycraan pukeutunut nuorimies, oli kuitenkin ollut kiinnostuneempi polkupyöränsä lukon avaamisesta kuin Deiran tekemisistä.

Tuttu naksahdus hänen liu'uttaessaan kättään kuljettajan ovea pitkin tuntui siitä huolimatta lohdulliselta. Lohdulliselta tuntui myös se, että auton istuin säätyi automaattisesti hänen valitsemaansa ajoasentoon, kun hän painoi muistipaikan näppäintä. Hän oli pelännyt, että asetus olisi muutettu. Autossa ei kuitenekaan tuntunut vieraan hajuveden tai eri sampoon tuoksua. Mikään ei ollut muuttunut. Hänen sydämenlyöntinsä hidastuivat. Kaikki vaikutti normaalilta. Helpolta. Oikealta.

Ajaessaan hitaasti ulos kerrostalon parkkihallista hän totesi itsekseen, että hänen rikollisuransa oli päässyt hyvään alkuun.

Toki hänellä oli avain, minkä täytyi tarkoittaa, ettei hän tehnyt rikosta Audin ottaessaan, vaikka muut toisin ajattelisivatkin; hänen ei kuitenkaan olisi kuulunut olla parkkihallissa eikä viedä autoa. Hän ei siitä piitannut. Hän oli jo lakannut välittämästä. Se, että hän istui taas autossa, tuntui lohdullisemmalta kuin hän oli odottanut. Se oli siis kaiken sen arvoista.

Kun hän nyt läimäytti tavaratilan luukun kiinni ja käveli takaisin kanavan varrella sijaitsevaan taloonsa, hän tunsu yhtäkkiä kyynelten tulvahtavan silmiinsä ja puri hampaita lujasti yhteen yrittäessään estää kyyneliä valumasta. Hän oli saanut tarpeekseen itkemisestä, mutta sillä ei ollut merkitystä; aivan mitätönkin asia sai hänet edelleen kyyneliin ja vollottamaan hillittömästi, niin että hän nolostui itse ja sai kaikki lähellä olevatkin nolostumaan. Hän hankasi silmiään kämmenselällään. Hänen täytyi päästä asian yli jo omaa hipiäänsä suojellakseen. Hänen ihonsa oli kärsinyt toistuvista suolaisista kyynelistä.

Hän katsoi keittiön seinällä olevaa kelloa ja huokaisi syvään. Ellei hän jänistäisi aivan viime hetkellä, hänen pitäisi kohta lähteä. Kaiken hänen näkemänsä vaivan jälkeen lautalta myöhästyminen olisi täysi katastrofi.

Sen sijaan että olisi ottanut avaimensa ja käsilaukkunsa ja lähtenyt ulos, hän pani kapselin kahvikoneeseen ja valmisti itselleen americanon. Hän siemaili sitä hitaasti tarkastellessaan edessään olevia lippuja ja varmisti kahteen kertaan, että päivämäärä oli oikea. Olisi typerää, jos hän lähtisi matkaan vääränä päivänä, mutta hän oli tehnyt viimeisen parin kuukauden aikana niin monta typerää juttua, ettei hän enää luottanut itseensä. Hän muisteli puheluita, sähköpostiviestejä ja – pahinta kaikesta – toimistolla sattunutta välikohtausta, ja värähti. Hänet oli tehty

naurunalaiseksi, mutta hän tiesi, että oli itsekin käyttäytynyt typerästi. Ja sitä oli vaikea kestää.

Hän pani liput takaisin käsilaukkuunsa. Päivä oli oikea. Hän ei ollut täysi tollo, ajattelivatpa muut mitä tahansa.

Vaikka matka oli varattu yhdeksän kuukautta aiemmin, hän oli unohtanut sen täydellisesti, kunnes hänen tilinsä saldo oli ylittynyt suoraveloituksessa olleesta maksusta. Hän ei ollut edes tajunnut tilinsä menneen pakkaselle, ennen kuin hänen pankkikorttinsa ei ollut suostunut toimimaan kampaamossa. Se oli ollut yksi nöyryytys lisää kaikkien entisten lisäksi. Tietenkin hän oli jälleen purskahtanut itkuun.

Gavin oli alun perin ehdottanut Ranskaan lähtemistä autolla ja tunnustanut, että halusi ajaa tyylikkäällä avoautolla kunnollisilla moottoriteillä, ennen kuin häntä pidettäisiin vanhana, säällittävänä ukkona ja hänen viriliteettiään ja peniksensä kokoa alettaisiin kommentoida.

Deira oli nauranut Gavinin sanoille ja kietonut kätensä tämän ympärille.

”Kukaan ei ajattele sinusta niin, ei ikinä”, Deira oli sanonut Gavinille. ”Kukaan ei uskaltaisi.”

Gavin Boyer nimittäin näytti vähintään kymmenen vuotta viittäkymmentäseitsemää ikävuottaan nuoremmalta. Toki hänen aiemmin jopa Deiran hiuksia tummemmat hiuksensa olivat nyt melkein kokonaan hopeanharmaat, mutta niiden ansiosista Gavin herätti jopa enemmän kunnioitusta kuin nuorempana. Hän oli edelleen pitkä ja raamikas, ja vaikka hänen vyötärönsä oli tukevampi kuin kaksikymppisenä tai kolmekymppisenä, hän oli onnistunut säilyttämään urheilullisen olemuksensa. Deiran mielestä se oli epäreilua, koska Gavin saavutti sen ilman sen suurempaa ponnistusta kuin pelaamalla golfia kerran viikossa ja käymällä silloin tällöin uimassa lähellä sijaitsevan kuntosalin

altaassa. Aineenvaihdunta, Gavin oli vastannut kepeästi, kun seitsemäntoista vuotta nuorempi Deira oli valittanut lihovansa jo siitä, että vilkaisi keksipakettia. Gavin ei ollut kommentoinut mitenkään Deiran kuukausittaisia käyntejä kampaamossa, jossa hänen aina vain lisääntyvät harmaat hiuksensa peitettiin lähinnä hänen luonnollista hiusväriään olevalla pähkinänruskean sävyllä.

Ei todellakaan reilua, Deira ajatteli nyt. Mutta eihän elämä ollutkaan reilua. Sillä jos se olisi, hän ei seisoisi nyt nopeasti jäähtyvä kupillinen kahvia kädessään ja miettisi, usuttaisiko Gavin poliisit hänen peräänsä, kun tämä palaisi kotiin.

Deira siemaisi kahviaan. Hänellä ei ollut mitään syytä huoleen. Gavin ei lähettäisi poliisia hänen peräänsä, sillä Gavin ei tietäisi auton olevan poissa ennen kuin seuraavan viikon lopussa, eikä Gavin sittenkään tietäisi, että juuri hän oli vienyt auton. Sitä paitsi vaikka Gavin epäilisikin häntä, hän olisi jo kaukana eikä Gavin mahtaisi sille mitään. Interpol tuskin olisi kiinnostunut kadonneesta autosta.

Deira pudisti päätään. Autovaras. Interpol. Kumpikaan ei liittynyt hänen elämäänsä. Ranskan oli ollut tarkoitus olla lomaviettopaikka. Heidän yhteisen lomansa.

Alkuperäisen suunnitelman mukaan heidän oli ollut tarkoitus tutustua Bretagneen parin päivän ajan, ennen kuin he suuntaisivat Pariisiin. Deira oli sanonut Gavinille, että jos tämä aikoi toteuttaa unelmansa ja ajaa avoautolla moottoritieillä, hän puolestaan halusi pystyä sanomaan, että oli ajanut ympäriinsä Ranskan pääkaupungissa ja tuntenut lämpimän tuulen hiukissaan. Kun Gavin oli katsonut häntä hämmentyneenä, hän oli selittänyt, että yksi hänen edesmenneen äitinsä lempilauluista oli ollut koskettava ”Ballad of Lucy Jordan”, jossa kolmekymmentäseitsemänvuotias nainen tuntee jääneensä pahasti loukkuun omaan elämäänsä ja tietää, ettei pysty koskaan toteuttamaan

haavettaan. Kun Deira oli ollut tarpeeksi vanha ymmärtääkseen laulun sanat, hän oli tuntenut myötätuntoa Lucy Jordania kohtaan ja miettinyt, oliko hänen äitinsä koskaan tuntenut samalla tavalla. Nyt hänen oma neljäkymmentävuotispäivänsä lähesytyi, ja hän oli käynyt Pariisissa lukuisia kertoja mutta ei ollut koskaan ajanut avoautolla kaupungin kaduilla – eikä hän ollut koskaan erityisemmin halunnutkaan ennen sitä päivää, jolloin he olivat hakeneet avoauton autoliikkeestä.

Vielä jokin aika sitten Deira olisi raivostunut siitä väitteestä, että jokainen nainen muka tuntisi parhaiden päiviensä olevan takanaan kolmekymmentäseitsemänvuotiaana. Hän oli kuitenkin tajunnut että kyse oli muustakin kuin siitä, miltä itsestä tuntui, ja hän tiesi että oli asioita, joita hän ei ollut aiemmin pitänyt tärkeinä mutta joita hänen ei olisi enää mahdollista tehdä. Pääosin sen vuoksi hän oli itkenyt joka ikinen päivä viimeisten kahden kuukauden ajan.

Hän vilkaisi taas kelloa. Hän tiesi, että aika menisi tiukoille. Ringaskiddyyn oli kolmen tunnin ajomatka, ja hänen pitäisi olla lauttaterminaalissa neljäkymmentä minuuttia ennen laivan lähtöä. Ellei hän hylkäisi suunnitelmaansa, hänen täytyisi lähteä nyt heti. Jokin kuitenkin pidätteli häntä. Hän ei ollut varma, mikä. Vastahakoisuus ajaa yksinään koko matkan? Tieto siitä, että hän tökki ampaispesää kepillä? Pelko siitä, mitä ihmiset sanoisivat?

”Jos hän soittaa, se on merkki, ettei minun pidä lähteä”, hän sanoi ääneen aivan kuin tietäisi, ettei Gavin soittaisi, ja vaikka soittaisikin, hän olisi paniikissa, koska hänen täytyisi palauttaa auto, ennen kuin Gavin tajuaisi sen olevan poissa. Jo sen ajattelemisen, että Gavin soittaisi, oli merkki heikkoudesta, ei vahvuudesta. Hän ei kuitenkaan uskonut merkkeihin eikä enteisiin, ei hyviin eikä huonoihin.

Elämä oli elämää, hän sanoi usein ystävälleen Tillielle, joka suhtautui avoimemmin satunnaisiin merkkeihin ja piti niitä osviittana tehdessään tärkeitä päätöksiä. Jos näki valkoisen höyhenen leijailevan ilmassa tai äkillisen auringonsäteen synkeänä päivänä, se ei Deirasta tarkoittanut mitään muuta kuin sitä, että lintu oli lentänyt ohi tai että pilvien välissä oli hetkellinen rako. Tillie vain pudisteli päätään ja sanoi Deiralle, että Deiran pitäisi olla avoimemmin yhteydessä sisimpäänsä. Deira kuitenkin pelkäsi sisimpäänsä. Hän ei ollut ollenkaan varma, että hänen pitäisi olla yhteydessä siihen.

Kenties oli kosminen merkki, että hänen tilinsä oli mennyt miinukselle hänen huomaamattaan. Kenties sekin oli merkki, että hän oli saanut vietyä auton ilman minkäänlaisia ongelmia. Tai merkki saattoi olla yksinkertaisesti se, että aurinko paistoi kirkkaan siniseltä taivaalta ja ajomatkasta tulisi miellyttävä.

Toisaalta sekin oli mahdollista, että matkalla Corkiin tapahtuisi jotain, mikä saisi hänet järkiinsä ja kääntymään takaisin.

”Matkalla Corkiin on paljon merkkejä”, hän mutisi ottaessaan autonavaimet. ”Useimmat niistä kertovat moottoriteiden liittymistä.”

Deira heilautti käsilaukun olalleen, kytki hälyttimen päälle ja asteli ulos.

Aamuilma oli lämmennyt, ja kirkas auringonvalo heijastui sokaisevana kanavan vedestä, kun Deira istuutui kuljettajan paikalle ja laski auton katon alas. Todellisuudessa hän ajoi harvoin katto alas laskettuna. Asuihan hän kuitenkin Irlannissa. Äkillisen kaatosateen mahdollisuus oli aina suuri. Ja jopa aurinkoisimpiakin päivinä viileä tuuli tarkoitti sitä, ettei sää ollut aina ihan teellinen avoautolla ajamiseen.

Tänään sää oli kuitenkin täydellinen.

Kenties siis se oli merkki.

Deira mietti, pitäisikö hänen soittaa Gillianille ja kertoa tälle, mitä hän oli tekemässä. Jos hän soittaisi, hänen isosiskonsa haluaisi kuitenkin tietää, koska hän oli päättänyt lähteä tälle matkalle ja kenen kanssa ja miksi hän ei ollut sanonut mitään aiemmin ja... Ei, Gillin kanssa puhuminen olisi ehdottomasti merkki, Deira ajatteli. Merkki siitä, että olen menettänyt järkeni kokonaan.

Hän käynnisti auton ja lähti liikkeelle kadunreunasta. Hänen puhelimensa soi melkein saman tien, ja hänen sydämensä alkoi hakata kiivaasti.

”Oletko jo matkalla?” Tillie kysyi.

”Lähdin juuri.”

”Sinä myöhästyit.”

”Enkä myöhästy.”

”Ei puheluita?”

”Ei”, Deira vastasi.

”Kaikki menee varmasti hyvin”, Tillie sanoi. ”Pidä hauskaa.”

Deira odotti, että Tillie muistuttaisi häntä olemaan tekemättä mitään hullua, mutta kun Tillie ei sanonut mitään, Deira vastasi vain yrittävänsä pitää hauskaa parhaansa mukaan.

”Sinä ansaitset sen”, Tillie sanoi. ”Minä lähetän sinulle positiivista energiaa ja pidän yhteyttä.”

”Kiitos.” Deira lopetti puhelun ja jatkoi eteenpäin kanavan rantaan pitkin, ennen kuin kääntyi Naas Roadin teollisuusalueelle. Lauantaiamun liikenne ei ollut kovin vilkasta, ja hän lisäsi hiukan vauhtia. Hänen hiuksensa piiskasivat kasvoja, ja hän työnsi hiusuortuvat korvan taakse. Minun elämäni ei ole mennyt hukkaan, hän sanoi itselleen ajatellessaan Lucy Jordania. Ei todellakaan ole.

Ja silti ajaessaan eteenpäin hän katui jälleen kerran tekemiään valintoja ja päätöksiä, jotka tarkoittivat nyt sitä, että

kolmetoista edellistä vuotta hänen elämästään *oli* mennyt täysin hukkaan. Oli turha uskotella muuta. Mikään ei pystyisi sitä muuttamaan. Se oli kaiken ydin. Ei auton vieminen, ei Pariisiin ajaminen, ei sen vakuutteleminen itselleen, että neljäkymmentä oli uusi kolmekymmentä. Se mikä oli tapahtunut, oli tapahtunut, ja kaikista pahinta oli se, että hän oli itse osaltaan syyppää siihen. Minkä vuoksi hän todellakin oli ehdottoman, äärimmäisen, täydellisen typerä.

”Tietenkään sinä et ole typerä.”

Tillien lausumat sanat, kun Deira oli kertonut uutisen tälle, palasivat hänen mieleensä.

”Kyllä minä olen”, Deira oli vastannut Tillielle. ”Olen samanlainen typerys kuin kaikki naiset. He uskovat tekevänsä sitä mitä tekevät siksi, että he haluavat sitä, vaikka todellisuudessa kyse on siitä, että he ovat rakastuneet väärään mieheen.”

Silloin Tillie oli halannut häntä.

Ja Deira oli tuntenut raivon ja haavoittuvuuden käpertyvän sisällään niin tiukaksi palloksi, että hän oli kirjaimellisesti kumarunut tuskissaan kaksin kerroin.

Hänestä tuntui taas samalta. Hän tunsu hirvittävän tunteen keskellä vatsaansa. Ja ylempänä myös kivun, saman, joka oli saanut hänen ajattelemaan, että hän oli ehkä saanut sydänkohtauksen. Hän kuitenkin tiesi, ettei se ollut sydänkohtaus. Hän tiesi, että kyse oli yksinkertaisesti vihasta, jota hän tunsu siksi, että häntä oli huijattu. Siksi, että hän oli antanut huijata itseään.

Hän oli vihaisempi itselleen kuin Gavinille.

Hän syytti itseään enemmän kuin Gavinia.

Mutta hän syytti myös Gavinia, ja sen vuoksi hän lähti ja vei hemmetin auton mukanaan.

LUKU 2

Ringaskiddy, Irlanti: 51.8304° N, 8.3219° W

Grace Garvey oli jo Ringaskiddyssä. Hän oli ajanut Dublinista edellisenä iltana, koska niin hän ja Ken olivat aina tehneet niiden vuosien aikana, jolloin he olivat vieneet lapsensa jokavuotiselle lomalle leirintäalueelle Bretagneen. He ajoivat satamaan edellisenä iltana, viettivät yön sataman lähellä olevassa majatalossa ja heräsivät aamulla virkeinä ja valmiina matkaan. Ja kuten Ken oli sanonut, heidän ei tarvinnut olla huolissaan auton hajoamisesta tai siitä, että jokin hidastaisi heitä matkalla, jos he lähtisivät etuajassa. He olivat siellä, missä heidän pitikin olla.

Vain kerran Grace oli huomauttanut, että jos heidän autonsa hajoaisi Irlannissa, he olisivat silti pahassa pulassa, koska heillä oli yleensä edessään vähintään kahden tunnin ajomatka, kun he lähtivät autolautalta Roscoffissa. Ken oli kuitenkin pudistanut päätään ja sanonut, ettei Gracen pitäisi olla niin dramaattinen. Siitä huolimatta, että juuri Ken oli tehnyt heidän jokavuotisesta lomastaan draamaa suunnittelemalla kaiken pienintä yksityiskohtaa myöten ja raivostumalla, jos asiat eivät sujuneet täsmälleen hänen pikkutarkan suunnitelmansa mukaisesti.

Grace oli yrittänyt aina parhaansa mukaan varmistaa, ettei mikään sotkenut suunnitelmaa, ilman että Ken edes tiesi siitä.

Ken oli ollut sellainen mies, joka stressaantui, kun asiat eivät sujuneet hänen haluamallaan tavalla. Se oli stressannut myös Graceä, vaikkakaan lapset, Aline, Fionn ja Regan, eivät tuntuneet huomaavan pinnan alla piilevää kireyttä, joka talossa aina vallitsi lähtöä edeltävän viikon ajan. Lapsia oli kiinnostanut vain se, että he pääsisivät aina kulloisellekin leirintäalueelle ja saisivat pitää hauskaa.

Kenin stressaamisesta huolimatta heidän perhelomillaan oli aina ollut hauskaa. Lomamuistot olivat Gracelle kallisarvoisia.

Grace istui vuoteella Portview Housessa – samassa majatalossa, jossa he olivat yöpyneet aina – ja avasi mukaan ottamansa kannettavan tietokoneen. Kenin kannettavan tietokoneen. Hän ei ollut aikonut ottaa sitä mukaan, mutta aivan viime hetkellä hän oli palannut takaisin taloon ja napannut sen mukaan autoon. Hän olisi voinut lähettää tiedostot itselleen sähköpostitse, mutta hän oli tullut siihen tulokseen, että kenties tietokoneella oli sellaista salaista tietoa, jota hän voisi tarvita. Vielä hän ei ollut löytänyt muuta kuin sen sähköpostiviestin, jonka oli saanut kolme kuukautta sitten, eikä hänen tarvinnut lukea sitä uudelleen. Hänelle oli kuitenkin tärkeää, että kannettava tietokone oli hänen mukanaan, koska se oli Kenin.

Grace katsoi epäröiden kansiota nimeltä *Suuri hääpäiväaartenetsintä*. Hän oli avannut kansion silloin, kun Ken oli sen lähettänyt, ja sitten sulkenut, koska hän ei halunnut olla osa suunnitelmaa, josta hän ei ollut tiennyt mitään. Eikä hän halunnut, että Ken komentelisi häntä. Ei sen jälkeen, kun Ken oli tehnyt jotain niin hirvittävää, että se oli saanut Gracen epäilemään kaikkea sitä, mitä heillä oli yhdessä ollut. Nyt hän ei kuitenkaan voinut itselleen mitään.

Hän klikkasi kansiota. Siinä oli kahdeksan tiedostoa, jokainen oli nimetty erikseen:

Nantes.

La Rochelle.

Bordeaux.

Pamplona.

Alcalá de Henares.

Toledo.

Granada.

Cartagena.

Jokainen tiedosto oli lukittu salasanalla. Grace oli kokeillut muutamaa satunnaista salasanaa ilman tulosta. Sitten hän oli keskittynyt Nantes-tiedostoon, koska se oli ensimmäisenä Kenin laatimassa matkasuunnitelmassa, ja pommittanut sitä ikimuistoisilla päivämäärillä ja muilla merkityksellisillä yhdistelmillä. Kun hän oli turhautunut epäonnistuttuaan, hän oli siirtynyt La Rochelleen. Kolmannen väärän arvauksen jälkeen hän oli saanut ilmoituksen, jossa kerrottiin, että hänellä oli jäljellä seitsemän yritystä, ennen kuin tiedosto lukittaisiin. Hän oli lopettanut arvailun siihen. Vaikka hän ei ollutkaan varma, että haluaisi nähdä tiedoston sisällön, hän ei halunnut sen lukkiutuvan vielä.

Hän oli palannut Nantes-tiedostoon, joka vaikutti siltä, että hän sai yrittää arvata salasanaa niin monta kertaa kuin halusi, kenties siksi, että tiedosto oli listan ensimmäisenä. Se olisi tyyppillistä Keniä. Päästää hänet ensin helposti sisään ja vaikeuttaa salasanan keksimistä vähitellen. Grace kuitenkin melkein tunsi Kenin paheksunnan siitä, ettei hän ollut hoksannut salasanaa heti. Ken oli tiennyt sähköpostiviestin lähettäessään, ettei hän olisi enää paikalla auttamassa Graceä. Miksei Ken siis ollut jätnyt hänelle jonkinlaista vihjettä, jolla hän pääsisi alkuun?

Kenties oli jättänytkin, Grace ajatteli. Ehkä hän vain oli niin typerä, ettei huomannut sitä.

Oliko Kenille edes tullut mieleen, ettei hän ehkä haluaisi pelata tämän typerää peliä? Vai oliko Ken tiennyt aina, että hän tekisi niin kuin Ken halusi, olipa se kuinka naurettavaa tahansa?

Hän naksautti kannettavan tietokoneen kannen kiinni. Hänen aivonsa olivat liian väsyneet selvittämään salasanaa juuri nyt. Ne olivat keskittyneet siihen, että hän pääsisi satamaan ja lautalle, aivan kuin Ken istuisi hänen vieressään ja käskisi häntä olemaan jähkailematta. Ken oli aina pitänyt huolen, että he saapuivat terminaaliin täsmälleen kaksi ja puoli tuntia ennen kuin autolautta lähti satamasta. Kerran he olivat jopa olleet autojonon ensimmäisenä, mistä Ken oli ollut loputtoman tyytyväinen. Gracen ei tarvinnut olla jonossa ensimmäisenä. Ei hän kuitenkaan halunnut myöhästyäkään.

Hän ei voisi mitenkään olla myöhässä. Hän näki makuuhuoneensa ikkunasta korkean valkoisen laivan sinistä taivasta ja turkoosinvihreää merta vasten. Hän tiesi, että oli aivan liian aikaista lähteä, sanoi Kenin ääni hänelle mitä hyvänsä.

Hän pani kannettavan tietokoneen yöpymislaukkuunsa ja meni alakertaan.

Claire Dolan, Portview Housen omistaja, hymyili hänelle ja kysyi, joko hän aikoi lähteä.

”Pian minun pitäisi kuitenkin luovuttaa huone”, Grace vastasi.

Claire sanoi, ettei Gracen tarvinnut pitää kiirettä ja että hän voisi viettää aikaa olohuoneessa niin kauan kuin haluaisi. ”Tiedän, että olet käynyt täällä vuosikausia ja olet tottunut matkustaja, mutta tämä on ensimmäinen kerta, kun matkustat yksin”, Claire sanoi. ”Joten älä suotta kiirehdi.”

”Kyllä minä pärjään”, Grace vakuutti. ”Ei minusta tarvitse olla huolissaan.”

Seurasi häviävän pieni kiusaantunut tauko, ennen kuin Claire ojensi kätensä ja halasi Graceä pikaisesti toinen käsi Gracen

luisevan hartian ympärillä. ”Tiedän, että olet vahva nainen”, Claire sanoi lempeästi, ”mutta olen varma, että sinulla on ollut rankkaa. Rehellisesti sanoen minä yllätyin, kun teit varauksen. En uskonut, että haluaisit lähteä matkalle yksin.”

”En ollut suunnitellut lähteväni yksin.” Grace hymyili apeasti. ”Ystäväni Elainen oli tarkoitus lähteä kanssani. Hänen tyttärensä synnytys kuitenkin alkoi reilusti etuajassa ja vauva oli hetken aikaa huonossa jamassa, joten minä sanoin hänelle, ettei hän saa edes ajatella minua vaan Megania. Megan asuu Kanadassa.” Grace kohautti olkapäitään kuin Kanada selittäisi kaiken.

”Oletko nyt sataprosenttisen varma, että pärjääät yksinäsi?” Claire kysyi.

Grace nyökäytti. ”Ehdottomasti”, hän sanoi äänellä, jossa ei ollut pienintäkään epäilyksen häivähdytä.

Grace oli vastannut samoin vanhimmalle tyttärelleen Alinelle, kun tämä oli esittänyt hänelle saman kysymyksen.

”Olen varma, että sinä pärjääät”, totesi Aline, joka oli poikennut kotimatkallaan töistä katsomaan, mitä hänen äidilleen kuului. ”Mutta niin pitkä ajomatka ilman että voi vuorotella... Olen varma, ettei isä odottanut sinun tekevän matkaa yksin. Hän varmasti uskoi jonkun meistä lähtevän mukaasi. Ehkä jopa meidän kaikkien, niin kuin aikoinaan. Voisit odottaa siihen saakka, että se onnistuisi. En halua, että väsyit liikaa, eikä sinulla oikeasti ole mitään syytä kiirehtiä.”

”En minä väsy”, Grace vakuutti. ”Yksikään osuus matkasta ei ole kovin pitkä. Ja tiedät hyvin, että olisi mahdotonta saada taas kaikki yhteen tänä vuonna. Minä siis teen sen, ja sillä siisti.”

”Sinä vaadit itseltäsi melkoisesti. Etenkin kun...”

”Kun mitä?” Gracen kirkkaansinisiin silmiin nousi kova katse, kun hän keskeytti jälleen tyttärensä.

”Kun sinä suret.”

”En minä sure!” Sanat olivat tulleet Gracen suusta voimallisemmin kuin hän oli tarkoittanut, ja hän huomasi Alinen tirmistyneen ilmeen. ”Tarkoitin, että kyllä, minä suren, mutta minä...” Hän aikoi sanoa olevansa liian vihainen – ja kenties tuntevansa liikaa syyllisyyttä – surrakseen, mutta hän tiesi, että se vain saisi Alinen järkyttymään entistä enemmän. ”Minä teen sen, jotta saan asian käsiteltyä loppuun”, hän sanoi luottaen siihen, että oli painanut oikeaa nappia. Aline kannatti asioiden loppuun käsittelemistä. Aline oli järjestänyt Kenin kuoleman loppuunkäsittelyillan, ennen kuin Fionn ja Regan olivat lähteneet maasta; he olivat käyneet läpi Kenin valtavan kirjaston, valinneet kukin itselleen yhden kirjan ja lukeneet sitten toisilleen ääneen yhden kirjan luvuista. Aline oli näyttänyt videoita heidän kaikkien valmistujaisista sekä Gracen kuusikymmentävuotispäiviltä, joilla Ken oli kutsunut Graceä ikuiseksi valokjeeseen. Ja sitten Aline oli lausunut Sarah Blackstonen runon ”My Memory Library”.

Grace oli hymyillyt koko ajan, mutta hänen sydämensä ei ollut ollut mukana, etenkin silloin, kun Aline lausui runoa, jota Ken olisi pitänyt tunteellisena roskana. Grace tiesi sen varmasti. Ken ei ollut koskaan pitänyt riimirunoista. Niinpä kun Gracen lapset lukivat ja lausuvat, hän muisteli Alinen valmistumisen jälkeistä viikkoa, kun hänen tyttärensä oli pakannut oppikirjansa suureen laatikkoon, lahjoittanut ne paikalliselle koulutuskeskukselle ja selittänyt, että hänelle oli tärkeää saada ne pois talosta ja jättää opinnot taakseen. Ken oli ollut raivoissaan ja sanonut, että Aline tarvitsisi kirjoja tulevaisuudessakin, vaikka olikin suorittanut tutkintonsa. Aline oli maininnut Googlen. Ken oli kihistyt hiljaa kiukusta. Ken ei ollut myöskään erityisemmin uskonut asioiden loppuun käsittelemiseen. Kunnes ehkä olikin.